

Tiyatro Faresi

Yavuz DEMİRKIRAN

Tiyatro Faresi

Yavuz DEMİRKİRAN

Grand Old Theater'ın ahşap sahnesinin altında, kadife perde parçalarıyla kaplı sıcacık bir delikte, Pip adında küçük bir fare yaşardı. Pip'in yumuşak gri tüyleri, yuvarlak pembe kulakları ve boynuna bağlanmış parlak kırmızı bir boyun atkısı vardı. Her gece, gösterileri izlemek için tahtaların arasından dışarı bakardı. Müziği, ışıkları ve özellikle ses efektlerini çok severdi.

Pip gizli bir fareydi ve bu durumdan memnundu. Gündüzleri, minik patileriyle ve ciyak ciyak sesiyle sesler çıkarmayı çalışırdı. Paslı bir menteşe gibi ciyaklayabilir, yağmur damlaları gibi tıyırdatabilir ve hatta bir yüksükle minik bir davul sesi bile çıkarabilirdi. Tiyatro onun eviydi ve her gıcırdayan tahtayı, her tozlu köşeyi bilirdi.

Bir akşam, tiyatro büyük gösteri için tıklım tıklım doluydu. Oyuncular parlak kostümler giymişti, seyirciler heyecanla uğulduyordu ve ışıklar karardı. Pip her zamanki yerine, sahnenin altına geçti ve gösterinin tadını çıkarmaya hazırды. Ama tam perde açılırken, ses efekti makinesinden yüksek bir GÜMBÜRTÜ geldi. Sonra her yer sessizliğe gömüldü.

Sahnedeki oyuncular şaşkın görünüyordu. Ses efekti makinesi bozulmuştu! Seyirciler mırıldanmaya başladı. Sahne arkasında, sahne yöneticisi ellerini ovuşturuyordu. Pip'in kalbi hızla çarpıyordu. Gösterinin seslere ihtiyacı olduğunu biliyordu: devin ayak sesleri için gümbürtüler, çiftlik sahnesi için vaklamalar ve fare karakteri için ciyaklamalar. Bunlar olmadan gösteri felaket olurdu.

Pip derin bir nefes aldı. "Bir fikrim var!" diye ciyakladı, ama önce kimse duymadı. Sahnenin altından fırlayıp sahne arkasına koştu. Orada, dağınık kahverengi tüyleri ve mavi şapkasıyla sevimli bir sahne görevlisi olan ayı Bertie'yi buldu. Bertie de endişeliydi. "Makine bozuldu," dedi. "Ne yapabiliriz?"

Pip bir alet kutusunun üstüne tırmandı ve patilerini salladı. "Sesleri kendimiz çıkarabiliriz!" dedi. "Bertie, sen dev gibi ayaklarını yere vurabilirsin! Ördek Flossie vaklayabilir, kedi Toby de ciyaklayabilir!" Hayvanlar birbirlerine baktılar. Emin değillerdi. Ama Pip'in parlak gözleri ve kırmızı boyun atkısı onlara umut verdi.

Bertie yavaşça başını salladı. "Ben iri ve ağıyım," dedi. "Ayaklarımı yere vurabilirim!" Yumuşak bir gümbürtü denedi. Tahtalar biraz sarsıldı. "Mükemmel!" dedi Pip. "Şimdi, Flossie?" Pembe kurdeleli ve peşinde yavruları olan beyaz ördek Flossie mutlulukla vakladı. "Ben vaklayıp kanat çırpabilirim!" dedi. Yavruları sıra sıra cik cik etti.

Kızıl tekir kedi Toby kuyruğunu kıpırdattı. Tasarısında küçük gümüş bir zil vardı. "Ben yumuşakça tıyırdatabilir ve fare gibi ciyaklayabilirim," dedi. Çömeldi ve süzüldü, zili şingırdadı. "Ve motor gibi mırılayabilirim," diye ekledi sırtarak. Pip minik patileriyle alkışladı. "Harika! Bunu birlikte yapabiliriz!" dedi.

Sahne yöneticisi çaresizdi. "Şimdi sese ihtiyacımız var!" diye bağırdı. Pip ona koştu ve yüksek sesle ciyaktı. Sahne yöneticisi aşağı baktı. "Bir fare mi?" dedi. Ama sonra Bertie, Flossie ve Toby'nin yardıma hazır olduğunu gördü. "Peki," dedi. "Deneyelim." Oyunculara devam etmeleri için işaret verdi. Gösteri devam etti ve hayvanlar işaretlerini bekledi.

Sahne dev belirdi. Bertie kocaman ayaklarını yere vurdu: GÜM, GÜM, GÜM! Seyirciler şaşkınlıkla nefesini tuttu. Tıpkı dev ayak seslerine benziyordu. Sonra çiftlik sahnesi başladı. Flossie vakladı ve kanatlarını çırttı, yavruları da sıra sıra cik cik etti: VAK, VAK, CİK! Seyirciler arasındaki çocuklar kıkırdadı. Sesler eskisinden bile komikti.

Sırada ciyaklaması gereken fare karakteri vardı. Kedi Toby sahne arkasında çömeldi ve minik bir "ciyak, ciyak!" sesi çıkardı. Sonra mırladı ve gümüş zili yumuşakça şıngırdadı. Seyirciler alkışladı. Pip gölgelerden izliyordu, kalbi gururla doluydu. Hayvanlar başarıyordu! Kendi komik sesleriyle gösteriyi kurtarıyorlardı.

Finalde, bütün oyuncular şarkı söyleyip dans etti. Bertie ritmi ayaklarıyla vurdu, Flossie nakaratı vakladı ve Toby yağmur damlaları gibi tıpırdadı. Pip dayanamadı. Sahneye koştu ve hepsinin en yüksek notasını ciyakladı. Seyirciler coşkuyla bağırdı ve her zamankinden daha yüksek sesle alkışladı. Tiyatro mutlu seslerle doldu.

Gösteriden sonra sahne yöneticisi Pip'i buldu. "Seni küçük fare," dedi gülümseyerek. "Gösteriyi sen kurtardın!" Pip tüylerinin altında kızardı. "Hepimiz kurtardık," dedi. "Bertie, Flossie ve Toby de yardım etti." Hayvanlar etrafına toplandı ve sahne yöneticisi Pip'in minik patisini sıktı. "Bundan sonra siz resmi ses efekti ekibisiniz," dedi.

O gece, hayvanlar sahnenin altında bir parti verdi. Flossie ekmek kırıntıları getirdi, Bertie bal getirdi ve Toby bir yumak ip getirdi. Gülüştüler ve gösteriyle ilgili hikâyeler anlattılar. Pip arkadaşlarına baktı ve içi ısındı. Küçük bir farenin bile arkadaşlarıyla birlikte çalışınca büyük işler başarabileceğini öğrenmişti.

Ertesi gün Pip her zamanki gibi tahtaların arasından dışarı baktı. Ama artık Bertie, Flossie ve Toby de onunla birlikte bakıyordu. Bir sonraki gösteri için gelen seyircileri izlediler. "Seslerimiz için hazır mısınız?" diye sordu Bertie. Pip başını salladı. "Hazırım!" diye ciyakladı. Ve o günden sonra tiyatro, en iyi dostlar tarafından yapılan dünyanın en iyi ses efektlerine sahip oldu.

Pip hâlâ sahnenin altında yaşıyor, ama artık gizli değil. Kırmızı boyun atkısını gururla takıyor ve hayvan ses çıkarıcılardan oluşan ekibine liderlik ediyor. Her gösteri biraz farklı: gümbürtüler, vaklamalar, ciyaklamalar ve mırlamalarla dolu. Ve her gece, seyirciler alkışladığında Pip gülümsüyor. Ne kadar küçük olurlarsa olsunlar herkesin ortak bir hedefe katkıda bulunabileceğini biliyor.